

LIBRARY KISS

KASIE WEST

Drie dagen opgesloten in de bibliotheek: droom of nachtmerrie?

VERTAALD DOOR H.C. KASPERSMA

YOUNG AWESOME

Eerste druk 2017

Copyright © 2017 Kasie West

Oorspronkelijke titel: *By Your Side*

Oorspronkelijk verschenen bij HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollins Books

All rights reserved.

© 2017 vertaling: H.C. Kaspersma

© omslagbeeld: Shutterstock / © Tithi Luadthong / ©KieferPix

Omslagontwerp: Caren Limpens

Omslagbelettering en logo: Caren Limpens

Young & Awesome / www.youngandawesome.nl

Young & Awesome is een imprint van Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7401 8 / NUR 285

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.

Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

*Voor mijn Autumn, die onafhankelijk, slim en heel sarcastisch is, een van mijn
lievelingscombinaties. Ik hou van jou!*

HOOFDSTUK 1

Ik zat opgesloten in de bibliotheek en probeerde niet in paniek te raken. Letterlijk opgesloten. Als in: geen uitweg. Elke deur, elk raam, elk luchtrooster. Oké, ik had de luchtroosters niet geprobeerd, maar ik zat er serieus over na te denken. Ik was nog niet wanhopig genoeg... nóg niet. Mijn vrienden zouden er wel achter komen wat er was gebeurd en ze zouden terugkomen om me te bevrijden, prentte ik mezelf in. Ik hoefde alleen maar te wachten.

Het begon allemaal toen ik naar de wc moest. Nou ja, daarvoor waren er eerst liters frisdrank, een Dr Pepper-fles van twee liter die Morgan mee de bibliotheek in had gesmokkeld. Ik had meer dan wie ook uit de fles gedronken toen Jeff naast me kwam zitten, ruikend naar bomen en de lucht en zonlicht, elke keer als hij naar me toe boog om me naar mijn mening te vragen.

Pas toen de ramen donker werden en de bibliotheekmedewerkers ons vroegen om weg te gaan, en wij vervolgens met z'n allen naar de ondergrondse parkeergarage liepen waar we met vijftien personen in vier verschillende auto's gingen zitten, realiseerde ik me dat ik het niet eens tot aan het einde van de straat vol zou houden, laat staan tot het kampvuur bij de kloof.

'Ik moet plassen,' kondigde ik aan toen ik mijn tas in Jeffs kofferbak had gedropt. Lisa rolde haar autoraampje omlaag. De motor van haar auto, die

naast die van Jeff stond geparkeerd, draaide al. ‘Ik dacht dat je met mij mee zou rijden, Autumn.’ Ze glimlachte samenzweerderig naar me. Ze wist dat ik met Jeff mee wilde rijden.

Ik glimlachte ook. ‘Ik ben zo weer terug. Bij het kampvuur is geen wc.’

‘Er zijn wel heel veel bomen,’ zei Jeff, die om zijn auto heen liep en de achterklep dichtgooide. Het echode door de bijna lege parkeergarage. Ik zag nu dat er al drie mensen op de achterbank van zijn auto zaten en een vierde op de bijrijdersstoel. Nee. Ze waren me voor geweest. Ik zou alsnog met Lisa mee moeten rijden. Maakte ook niet uit, bij het kampvuur zou ik zeeën van tijd hebben om met Jeff te kletsen. Ik was nou niet bepaald dapper genoeg om iemand zomaar de eeuwige liefde te verklaren, maar doordat mijn lichaam strak stond van alle cafeïne én Lisa me had gewaarschuwd dat Avi op het punt stond Jeff onder mijn neus weg te pikken, voelde ik me sterker dan ooit.

Ik haastte me terug door de grote hal, rende de trap op en liep door de glazen gang die uitzicht bood op een binnentuin. Toen ik op de begane grond van de bibliotheek kwam, was de helft van de lampen al uit.

De bibliotheek was te groot en er zouden meer toiletten moeten zijn, besloot ik toen ik er was. Ik duwde de zware houten deur open en glipte snel een wc-hokje in. Het houdertje met papieren wc-brilhoesjes was leeg. Dan maar boven de bril hangen.

Terwijl ik mijn broek weer dichtritste gingen de lichten uit. ‘Grappig hoor, jongens.’ Dallin, Jeffs beste vriend, had ongetwijfeld de schakelaar gevonden. Dat leek me nou echt iets voor hem om te doen.

Maar de lichten bleven uit en ik hoorde ook niemand lachen. Misschien werkten ze op bewegingssensoren. Ik zwaaide met mijn handen. Niets. Ik schuifelde naar voren, ging met mijn handen over de deur en probeerde niet te denken aan alle bacteriën die erop kleefden, totdat ik het slot vond en hem opende. Het licht van een straatlantaarn scheen door een hoog raampje, dus ik kon net genoeg zien terwijl ik mijn handen grondig waste. Het was een milieuvriendelijk toilethok, dus er hingen alleen handdrogers. Ik koos de snelste in plaats van de minst efficiënte manier ooit om mijn handen te drogen en veegde mijn handen af aan mijn spijkerbroek. Mijn spiegelbeeld was

slechts een schaduw, maar toch leunde ik naar voren om te zien of mijn make-up niet uit was gelopen. Voor zover ik kon zien, zag het er nog redelijk uit.

De hal werd zwak verlicht door een paar lampen aan het plafond. Het gebouw was compleet stil. Ik begon wat sneller te lopen. De bibliotheek zag er 's avonds enger uit dan ik had verwacht. De drie meter hoge glazen wanden glinsterden terwijl buiten de sneeuw begon te vallen. Ik bleef er niet naar staan kijken, zoals ik eigenlijk zou willen. Hopelijk zou de sneeuw het kampvuur niet verpesten. Als het bij lichte sneeuwval bleef, zou het juist een magisch effect hebben. Een perfecte avond om dingen te bekennen. Jeff zou toch niet schrikken van wat ik hem te vertellen had, of wel? Nee, hij had de hele avond al met me geflirt. Hij had zelfs hetzelfde tijdperk voor het geschiedenisopstel gekozen als ik. Dat kón geen toeval zijn.

De sneeuw zou perfect zijn voor het vakantiehuisje waar ik na het kampvuur met de meiden naartoe zou gaan. Misschien zouden we ingesneeuwd raken. Dat was al eens eerder gebeurd. In het begin was ik er paniekerig door geworden, maar uiteindelijk was dat het beste weekend ooit geworden, met warme chocolademelk, tv-kijken en spookverhalen.

Ik kwam bij de deur naar de parkeergarage en gaf de metalen hendel een duw. Geen beweging. Ik duwde nog eens. Niets. 'Jeff! Dallin! Dit is niet grappig!' Ik drukte mijn neus tegen het glas, maar voor zover mijn gezichtsveld reikte zag ik absoluut geen auto's of mensen meer. 'Lisa?'

Uit gewoonte greep ik naar mijn telefoon. Maar mijn hand raakte een lege broekzak aan. Ik had mijn zwarte weekendtas met al mijn spullen – telefoon, kleren, jas, portemonnee, tussendoortjes, camera, medicatie – in Jeffs kofferbak gedumpt.

Née.

Ik rende de hele bibliotheek door, op zoek naar een andere uitweg. Een uitweg die blijkbaar niet bestond. Zes deuren leidden naar buiten, maar zaten stuk voor stuk op slot. Daar zat ik dan – met mijn rug leunend tegen de deur naar de parkeergarage, de kou die onder mijn huid kroop – gevangen in een grote, lege bibliotheek, terwijl de cafeïne en paniek een oorlog in mijn lichaam probeerden uit te vechten.

Een verlamrende vlaag van angst schoot door mijn borst heen en be-

nam me de adem. Rustig nu. Ze komen zo weer terug, zei ik tegen mezelf. Er waren gewoon te veel mensen geweest en te veel verschillende auto's. Ze dachten allemaal dat ik bij iemand anders in de auto zat. Als de vier auto's eenmaal bij het kampvuur aan waren gekomen zou het iemand wel opvallen dat ik er niet was en zouden ze terugkomen.

Ik rekende uit hoelang dat ongeveer zou duren. Een halfuur rijden naar de kloof, een halfuur terug. Ik zou hier een uur zitten. Tja, en dan moesten ze nog iemand met een sleutel vinden die de deur open kon maken. Maar dat zou niet heel veel langer gaan duren. Ze hadden allemaal telefoons. Ze zouden de brandweer kunnen bellen als het nodig was. Oké, nu begon ik melodramatisch te worden. Het alarmnummer zou helemaal niet hoeven worden gebeld.

Mijn peptalk hielp. Dit was niets waar ik me zorgen om hoefde te maken.

Ik durfde mijn plekje niet te verlaten voor het geval mijn vrienden me dan niet zouden kunnen zien zitten wanneer ze weer terugkwamen. Of dat ik ze niet zou zien of horen. Maar zonder telefoon of camera had ik geen idee hoe ik de tijd door moest komen. Ik begon heel vals een liedje te neuriën en moest er vervolgens om lachen. Misschien zou ik gewoon de gaten in de plafondpanelen kunnen tellen of... Ik keek om me heen en kon niks verzinnen. Hoe kwamen mensen de tijd door zonder telefoons?

'... *skies are blue. Birds fly over the rainbow.*' Mijn zangkunsten zouden me niet heel snel een platencontract opleveren, maar dat had me niet tegengehouden om keihard vanuit mijn tenen een paar liedjes te blèren. Ik stopte, mijn keel deed er pijn van. Er was al minstens een uur verstreken.

Mijn kont was gevoelloos geworden en de kou van de vloer was mijn lichaam binnengedrongen, waardoor ik ging bibberen. Waarschijnlijk zetten ze de verwarming uit in het weekend. Ik ging staan en rekte me uit. Misschien was er wel ergens een telefoon in dit gebouw. Ik had er tot nu toe nog niet aan gedacht om er eentje te zoeken. Ik had nog nooit eerder naar een telefoon hoeven zoeken. Ik had mijn telefoon altijd bij me.

Voor de zevende keer die avond liep ik terug door de glazen gang. Alles was inmiddels wit. De grond was bedekt met sneeuw, de bomen waren wit

uitgeslagen van de vrieskou. Ik wilde dat ik mijn camera bij me had zodat ik het contrast van dit uitzicht vast kon leggen: de donkere lijnen van het gebouw en de bomen tegen de helderwitte achtergrond van sneeuw. Maar ik had hem niet hier, dus ik bleef doorlopen.

Ik begon met de hal, maar kon nergens een telefoon vinden. Misschien was er wel eentje in het kantoor dat op slot zat, maar een groot bureau blokkeerde het zicht. En al zou ik er eentje kunnen zien staan, ik had natuurlijk geen sleutel. Achter twee openslaande glazen deuren stond de ene helft van de boeken. De andere helft stond achter me, in het kindergedeelte. Daarbinnen was het donkerder, en ik treuzelde een poosje bij de deuren terwijl ik de ruimte in me opnam. Grote, stevige kasten stonden in het midden van de zaal, omringd door tafels en zitplekken.

Computers.

Langs de muur stonden computers. Ik zou een e-mail kunnen sturen of een direct message.

Toen ik de zaal binnenging bleek het nog donkerder te zijn dan ik dacht. Er stonden wat schemerlampen verspreid door de ruimte en ik voelde onder een van de lampenkappen om te kijken of ze er alleen maar voor de sier stonden, of dat ze het ook echt deden. Hij klikte aan en verspreidde een warme gloed. Toen ik bij de computers kwam had ik al drie lampen aangedaan. Ze konden de donkerte in zo'n grote ruimte niet compleet verjagen, maar zorgden wel voor een fijn sfeertje. Ik lachte mezelf inwendig uit. Een sfeertje voor wat? Een dansfeestje? Een diner bij kaarslicht voor één persoon?

Ik ging achter een computer zitten en deed hem aan. Het eerste schermje dat op het beeld verscheen was een inlogschermbaar waar je een username plus wachtwoord van een bibliotheekmedewerker moest invoeren. Ik kreunde. Het geluk stond vanavond totaal niet aan mijn kant.

Ik hoorde een krakend geluid boven me en keek omhoog. Ik wist niet wat ik dacht te kunnen zien, maar er was niets dan duisternis. Het gebouw was erg oud en maakte zich waarschijnlijk klaar voor de nacht. Of misschien was het de sneeuw, of de wind die tegen een zolderraam tekeering.

Een nieuw geluid van boven maakte dat ik me terug haastte naar de gang. Ik rende de trap op en reikte naar de voordeur. Ik trok zo hard ik kon aan de

hendel. De deuren bleven potdicht. Ik keek door het smalle zijraampje. Er reden wat auto's voorbij over de hoofdstraat, maar de stoepen waren leeg. Niemand zou me horen als ik op de ramen zou bonken. Dat wist ik al. Ik had het eerder geprobeerd.

Ik was veilig. Er was niemand in de bibliotheek, behalve ik. Wie anders zou er dom genoeg zijn om zich op te laten sluiten in de bibliotheek? Helemaal alleen. Zonder uitweg. Aflleiding. Ik had aflleiding nodig. Ik had alleen niets bij me.

Boeken! Het gebouw stond vol met boeken. Ik zou een boek pakken, een afgelegen hoekje zoeken, en blijven lezen tot iemand me vond. Voor sommige mensen zou deze situatie zelfs een droomscenario zijn. Zo kon ik het natuurlijk ook bekijken. Er zat kracht in hoe je dacht. Dit was mijn droomwens die uitkwam.

HOOFDSTUK 2

Ik schrok wakker en het duurde enkele tellen voordat ik me herinnerde waar ik was: opgesloten in de bibliotheek. Het boek dat ik had uitgezocht om te lezen lag opengeslagen op mijn schoot en mijn hoofd lag weggezakt tegen de armleuning van de stoel. Mijn nek protesteerde heftig toen ik rechtop ging zitten. Ik wreef over de pijnlijke plek die daar was ontstaan. Een klok die boven de uitcheckbalie hing gaf kwart over twee aan.

Waarom was er niemand bezorgd om me? Was niemand me aan het zoeken? Misschien deden ze dat ook wel. Op de verkeerde plekken. Dachten ze allemaal dat ik naar het kampvuur was gegaan? Dat ik had besloten van daar naar huis te gaan?

Mijn ouders zouden me vermoorden. Het was al nooit makkelijk geweest om ze zover te krijgen dat ik het hele weekend met de meiden naar het vakantiehuisje mocht. Ik had er keihard voor moeten onderhandelen. Mijn moeder was advocaat en praatte me veel te makkelijk om, dus ik was eerst naar mijn vader gegaan. Daarnaast werkte hij vanuit huis (*Bezig om de beste slogan of jingle voor uw bedrijf te creëren*. Zijn woorden, niet de mijne.) dus hij was degene bij wie ik een verzoek in kon dienen.

Als hij eenmaal aan mijn kant stond, lukte het meestal wel om samen

mam te overtuigen. De onderhandeling was ongeveer als volgt gegaan:

‘Pap, mag ik dit weekend naar Lisa’s vakantiehuisje?’

Hij draaide zich om in zijn bureaustoel zodat hij me aan kon kijken. ‘Wat klinkt beter? “Tommy’s, omdat het elke dag donutdag is.”’

‘Oeh! Het is ook elke dag donutdag. Ik heb die van vandaag nog niet op.’

Hij hield zijn vinger omhoog. ‘Of. “Tommy’s, ze zijn warm en vers.”’

‘Wie zijn warm en vers? Dat klinkt alsof je het over een studentenhuis vol corpsballen hebt of zo.’

‘Je hebt gelijk. Ik moet sowieso het woord donuts gebruiken, hè?’ Hij draaide zich weer om in zijn stoel en begon iets op zijn computer te typen.

‘Dus? Mag ik gaan dit weekend?’

‘Waarheen?’

‘Lisa’s vakantiehuisje.’

‘Nee.’

Ik sloeg mijn armen om hem heen en legde mijn hoofd op zijn schouder. ‘Alsjeblieft? Haar ouders zijn er ook, en ik ben al eens eerder geweest.’

‘Het hele weekend vind ik te lang voor je.’

Ik glimlachte naar hem en zette mijn meest smekende blik op. ‘Met mij zal het prima gaan. Beloofd. Dan ga ik het weekend daarna helemaal niet uit. Blijf ik binnen en help ik in het huishouden.’

Ik merkte dat hij ietsje smolt, maar ik had hem nog niet helemaal zover. ‘En ik zal een beetje met Owen hangen de volgende keer dat hij thuiskomt.’

‘Maar je vindt het léúk om met je broer te hangen, Autumn.’

Ik lachte. ‘Weet je dat wel zeker?’

‘Het advocatenkantoor van je moeder geeft over een paar weken een bedrijfsetentje. Als jij een weekend in een vakantiehuisje aankunt, kun je dat ook makkelijk aan.’

Iets verschrikkelijkers had ik niet kunnen verzinnen, maar dat was nou eenmaal hoe onderhandelen ging: iets opgeven voor iets anders wat je liever wilde. ‘Oké.’

‘Oké,’ zei hij.

‘Mag ik gaan?’

‘Ik moet het even overleggen met je moeder, maar ik denk dat het wel

goed is. Doe voorzichtig. Neem je telefoon mee. En de regels voor het weekend: geen drank, geen drugs, en elke avond een belletje naar ons.’

Ik kuste zijn wang. ‘Die eerste twee gaan moeilijk worden, maar die derde regel kan ik makkelijk aan.’

‘Grapjas,’ zei hij.

Elke avond bellen. Vanavond had ik ze niet gebeld. Ik zou ze ook niet bellen vanavond. Dus zou hij de bezorgde vader uit gaan hangen. Hij zou mijn vrienden bellen. Als ze nog niet hadden begrepen waarom ik er niet bij was, zouden ze dan wel snappen dat ik ergens onderweg achter was gebleven. Iemand zou het rekensommetje wel kunnen maken. Mijn ouders zouden me na vanavond natuurlijk nooit meer het huis uit laten gaan, maar iemand zou me tenminste vinden.

Mijn hoofd deed pijn, dus ik liep naar een drinkfontein bij de toiletten. Ik had in elk geval water. En verder niets. Niéts. Ik schudde mijn hoofd. Dat waren de verkeerde gedachten. Iemand zou me snel vinden. Als het niet vannacht gebeurde, dan wel in de ochtend, wanneer de bibliotheek open zou gaan. Ik kon me niet herinneren hoe laat de bibliotheek openging op zaterdagochtend. Tien uur? Nog acht uur te gaan. Makkie.

Het werd kouder in het gebouw. Ik vond een thermostaat aan de muur, maar daar zat een slot op. Deze plek was wel héél overdreven beveiligd.

In de verte kon ik heel zachtjes een ritmische beat horen. Er kwam ergens muziek vandaan. Ik rende naar de voordeur en zag een groepje mensen lachend voorbijlopen. Ze hadden een telefoon of iPod of zoiets bij zich die opgloeide in het donker en muziek afspeelde, luid genoeg zodat ik het kon horen. Ik bonkte op het raam en schreeuwde. Niet een van hen draaide zich om of stond stil. Niet een van hen keek om zich heen alsof ze ook maar een miniem geluidje hadden gehoord. Ik bonkte nog eens en schreeuwde nog luider. Niets.

‘Als je naar te harde muziek luistert, beschadig je je gehoor,’ zei ik terwijl ik met mijn voorhoofd tegen het glas rustte. Op dat moment zag ik een wit papiertje vlak onder me, vastgeplakt tegen het raam. Ik peuterde het eraf en las wat erop stond.

DE BIBLIOTHEEK IS GESLOTEN VAN ZATERDAG 14 JANUARI TOT EN

MET MAANDAG 16 JANUARI, IN VERBAND MET DE VIERING VAN MARTIN LUTHER KING, JR. DAY.

Het héle weekend gesloten? Alle drie de dagen? Zat ik hier opgesloten voor nog eens drie dagen? Nee. Dit trok ik niet. Ik kon niet drie dagen lang in m'n eentje in een enorm gebouw ronddwalen. Dit was mijn ergste nachtmerrie.

Mijn hart ging nu zo snel tekeer dat het voelde alsof mijn borst samen werd geknepen. Mijn longen zetten zich niet uit zoals het hoorde. Ik rukte aan de kettingen die om de hendels van de voordeur hingen. Trok eraan met alle kracht die ik had. 'Laat me eruit.'

Een stemmetje achter in mijn hoofd zei dat ik rustig moest doen voor ik het allemaal nog erger maakte. Er was niets aan de hand. Ja, ik zat in m'n eentje opgesloten in de bibliotheek, maar ik was hier veilig. Ik kon lezen en de trap op en af rennen om mezelf bezig te houden. Er was genoeg afleiding te vinden hier.

In mijn nieuwverworven kalme staat, hoorde ik iets achter me. Voetstapen op een houten vloer.

Ik draaide me met een ruk om, drukte mijn rug tegen de deur. En toen zag ik een schaduwfiguur op de trap, met een metalen object dat glinsterde in zijn hand. Een mes. Ik bleek dus toch niet alleen te zijn. En veilig was ik al helemaal niet.

HOOFDSTUK 3

Ik drukte mezelf zo plat mogelijk tegen de muur. Misschien zou die persoon me dan niet zien. Nee, dat leek me sterk, aangezien ik seconden daarvoor nog op het raam had staan bonken en met het kettingslot van de deur had gerammeld. Ik had net zo goed kunnen schreeuwen: Ik zit in m'n eentje opgesloten in de bibliotheek en wil wanhopig graag bevrijd worden!

Wat zou ik nu gaan doen? Ik kon zomaar ergens heen rennen. Mezelf opsluiten in een kamer. Maar voor zover ik wist zaten alle ruimtes waar een slot op zat sowieso al op slot. Op het punt dat ik ervandoor wilde gaan, waar dan ook heen, om een wapen of een verstoppiek te vinden, zei hij iets.

‘Ik zal je geen pijn doen. Ik wist niet dat er nog iemand was.’ Hij hield zijn handen omhoog en toen, alsof hij nu pas doorhad dat hij een mes vasthield, bukte hij en stopte het ding in zijn laars.

Dat stelde me nou niet bepaald gerust. ‘Wat doe je hier?’

‘Ik had gewoon een slaapplek nodig.’

Geweldig. Ik zat dus opgesloten in de bibliotheek met een zwerver... Een zwerver met een mes. Mijn hart klopte in mijn keel.

Ik merkte dat hij met een kalme stem probeerde te praten, maar het kwam er geprikkeld uit. ‘Laten we ergens gaan zitten en praten. Ik ga m'n tas halen.

Die heb ik boven aan de trap achtergelaten. En dan kom ik weer naar beneden. Oké?’ Hij hield zijn handen nog steeds voor zich in de lucht, alsof ik me daardoor opeens op mijn gemak zou voelen. ‘Niemand bellen tot we hebben gepraat.’

Dacht hij dat ik iemand zou bellen? Als ik toegang tot een telefoon had zat ik hier allang niet meer. Als ik toegang had tot welk communicatiemiddel dan ook – een megafoon, een seinsleutel – heet dat zo? – zat ik hier allang niet meer. Maar dat wilde ik hem niet laten merken. ‘Goed,’ zei ik.

Meteen nadat hij me alleen had gelaten, rende ik de trap af en door de glazen deuren heen. Als hij een wapen had, dan wilde ik er ook een.

Ik verstopte mezelf achter een kast achterin. Ik ademde zwaar en onregelmatig en kon niets zien. Ik stak mijn hand uit en pakte het zwaarste boek dat ik kon vinden. In het ergste geval kon ik hem daarmee op zijn hoofd slaan.

‘Hallo?’ zei hij aan de andere kant van de zaal.

‘Kom niet dichterbij.’

‘Waar zit je?’

‘Maakt niet uit. Je wilde praten? Praat maar.’ Als ik me dapper voor zou doen, zou hij misschien denken dat ik het ook was.

Zijn stem werd luider, helderder, dus hij moest in mijn richting zijn gelopen. ‘Er is totaal geen reden om bang voor me te zijn.’

Waarom bleef hij niet gewoon aan de andere kant van de zaal? We hoefden toch niet op spuugafstand te staan om met elkaar te kunnen praten?

Terwijl ik een stap naar achteren deed raakte mijn knie de kast, waardoor het ene na het andere boek met een plof op de grond begon te vallen. Ik greep het boek in mijn hand nog steviger vast en begon op de deur af te rennen. Hij was alleen sneller en versperde me de weg. Ik hield het boek boven mijn hoofd.

‘Stop,’ zei ik.

Hij deed een stap naar me toe. Ik gooide het boek naar hem. Hij ontweek het. Ik pakte een nieuw boek uit de kast naast me en gooide dat. Ik raakte zijn schouder.

Hij hield zijn armen boven zijn hoofd. ‘Serieus?’

‘Ik heb de politie al gebeld,’ zei ik.

Hij vloekte.

Ik gooide nog een boek. ‘Dus laat me gewoon met rust. Ze kunnen er elk moment zijn.’

We stonden nu dicht bij elkaar en een van de lampen die ik eerder had aangeknipt brandde rechts van ons. Op dat moment realiseerde ik me dat hij me bekend voorkwam.

Ik snakte naar adem. ‘Dax?’

‘Ken ik jou?’

Waarschijnlijk stond ik nog steeds in de schaduw.

Opgelucht liet ik het boek in mijn hand zakken. Dax Miller was niet de eerste jongen die ik zou kiezen om mee opgesloten te zitten in de bibliotheek. Erger nog, als ik iedere jongen van school had kunnen kiezen zou hij waarschijnlijk de laatste zijn. Hij had nou niet wat je noemt een engelachtige reputatie. Er deden verhalen over hem de ronde. Veel verhalen. Maar hij was geen vreemde. En ik was ook niet bang voor hem, dus ik kon me direct weer ontspannen. ‘Je zit bij mij op school.’

Ik wist niet zeker of hij me kende zoals de meeste mensen op school. Ik zat in de jaarboekgroep en maakte overal foto’s van, dus ik was altijd op veel plekken tegelijk. Het was moeilijk om anoniem te blijven wanneer je bij zo veel evenementen aanwezig moest zijn. Maar zijn foto had ik nog nooit genomen. Hij deed nergens aan mee. Nou ja, in ieder geval niet met dingen die door school werden georganiseerd.

Ik deed een klein stapje naar voren, liep het zachte licht van de lamp in zodat hij me beter kon zien.

Een blik van herkenning gleed over zijn gezicht terwijl hij me in zich opnam, van mijn schouderlange, lichtbruine haar tot mijn zwarte sleehakken en weer terug naar mijn ogen. Het leek alsof hij het niet leuk vond wat hij zag. ‘Heb je echt de politie gebeld?’

‘Nee.’ Ik streek met mijn handen over mijn broekzakken. ‘Ik heb geen telefoon.’

Zijn ogen dwaalden even af naar mijn zakken alsof hij me niet geloofde, knikte toen een keertje en liep naar de tas die hij naast een stoel had neergezet.

Ik liep achter hem aan. ‘Jij wel?’

‘Wat, ik wel?’ Hij ritste zijn tas open.

‘Heb jij wel een telefoon?’

‘Nee, ik niet.’

Ik staarde naar zijn tas, en vroeg me af of hij wel de waarheid vertelde. ‘Ik hoef alleen maar m’n ouders te bellen. Die zijn waarschijnlijk hartstikke ongerust. Niemand weet waar ik zit.’ Dat had ik tenminste aangenomen, aangezien er niemand terug was gekomen. ‘Ik zou hem alleen maar gebruiken om ze te vertellen waar ik ben.’

Hij haalde een slaapzak uit zijn reistas en spreidde die uit over de vloer. ‘Ik heb geen telefoon.’

Had hij een slaapzak meegebracht naar de bibliotheek? Hij zat hier niet opgesloten zoals ik. Had hij van tevoren gepland om hier te blijven slapen? ‘Maar je bent niet dakloos,’ zei ik.

‘Dat heb ik nooit beweerd.’

‘Waarom ben je hier?’ vroeg ik.

Hij kroop zijn slaapzak in, reikte met zijn arm naar boven en deed het licht uit.

‘Waarom was je eigenlijk bang dat ik de politie had gebeld? Heb je jezelf in de nesten gewerkt, of zo?’

‘Kun je wat zachter zijn? Ik probeer te slapen.’

Als mijn lichaam niet als een geleitaartje had gevoeld had ik hem geschopt, maar in plaats daarvan strompelde ik naar een stoel, ging zitten, en leunde met mijn hoofd op mijn knieën. Dit had me niet moeten verbazen. Dax was heel erg op zichzelf op school, een loner. Verwachtte ik nu echt dat hij opeens zijn hele levensverhaal aan me ging vertellen?

Het maakte ook niets uit. Het was oké. Met mij zou het wel goed komen. Ik wist in elk geval zeker dat Dax me niet zou vermoorden en me niks zou aandoen. Al was Dax wel... nou ja, Dax... Het was beter dan hier in m’n entje opgesloten te zitten. En hij moest toch wel een telefoon in die tas van hem hebben. Hij had tenslotte zelfs een slaapzak meegebracht. Als hij straks lag te slapen zou ik zijn spullen doorzoeken en dat ding vinden. Nu ik een plan van aanpak had bedacht voelde ik me een stuk beter.

Mijn ademhaling werd langzaamaan rustiger, mijn brandende longen konden zich weer ontspannen. Dit was het raarste wat me ooit was overkomen. Misschien zou het later zelfs een grappig verhaal kunnen zijn. Veel later, wanneer ik thuis bij mijn ouders was en in mijn eigen bed lag onder mijn fijne, warme dekbed.

Het was hier koud.

Ik rekte me uit en rustte met mijn hoofd op de armleuning van de stoel, deed alsof ik ging slapen. Ik wist niet zeker of hij me kon zien, of hij überhaupt wel keek. Maar ik wilde dat hij dacht dat ik sliep. En dan, als ik zeker wist dat hij onder zeil was, zou ik zijn telefoon vinden, naar huis bellen, en zou dit alles voorbij zijn.

De klok aan de muur wees 03:20 aan. Mijn ogen deden pijn van het zo lang wakker blijven. Ik vroeg me af wat mijn vrienden aan het doen waren. Wat Jeff aan het doen was. Jeff kende ik al vanaf de derde klas, ik vond hem leuk vanaf de vijfde en nu, in de zesde, had ik besloten dat het nu of nooit was. Volgend jaar zouden we allebei naar een andere universiteit gaan, en voordat we weggingen wilde ik kijken of de spanning die op de achtergrond zoemde wanneer we elkaar zagen, de kern was voor een gezonde relatie.

Was het nog maar die ochtend geweest dat hij me op school in de gang had aangesproken? In gedachten liep ik ons gesprekje na.

‘Autumn!’

Ik draaide me om, camera in mijn hand, en nam een foto van hem. Hij was heel fotogeniek: zachte gelaatstreken, open, vriendelijk. Zijn glimlach deed zijn hele gezicht oplichten, liet zijn groene ogen glinsteren en zijn lichtbruine huid gloeien.

Hij ging naast me lopen. ‘Waarschijnlijk heb jij meer foto’s van me dan m’n ouders.’

Waarschijnlijk wel. ‘Ik kan er niks aan doen dat de camera van je houdt.’

‘Vraagt de camera me of ik een date wil?’

‘Deze camera gaat nergens heen zonder mij.’

Hij trok een wenkbrauw op, alsof hij wilde dat ik doorging op het onderwerp dat hij had aangesneden. Ik wilde hem wel mee uit vragen. Zo graag. Maar als ik de vraag dan moest stellen, dan zou dat niet midden in een drukke gang op school zijn.

Hij ging door. ‘Ik had dus bedacht dat we vanavond in de bieb met een groepje aan dat geschiedeniswerkstuk van meneer Garcia zouden kunnen werken. Doe je mee?’

Waarschijnlijk had ik beter nee kunnen zeggen, maar als ik meer tijd met Jeff door kon brengen deed ik er altijd mijn best voor. ‘Ja... lijkt me leuk. Maar ik moet het overleggen met Lisa. We gaan naar haar huisje met Morgan en Avi.’

‘Laten we daarvoor gaan, en dan kunnen jullie onderweg naar het huisje eerst nog samen met ons naar een open plek in het bos gaan om een kampvuur te maken, om te vieren dat we ons werkstuk af hebben.’

Ik lachte en duwde zachtjes tegen zijn schouder. ‘Je hebt het al helemaal uitgestippeld, hè?’

‘Klopt. Dus, denk je dat je de meiden zover kunt krijgen?’

‘Ja. Komt voor elkaar.’

‘Dacht ik al wel. Ik vraag Dallin en de jongens. Zie je vanavond.’

En hij zag me, vlak voordat hij me achterliet, opgesloten in de bibliotheek. Als ik hier nou met Jeff vast had gezeten in plaats van met Dax... dan hadden we tenminste nog lol gehad. Hij zou nu al uitgevogeld hebben hoe je op de beste manier van de houten trap kon glijden, of hij zou met de boekrolleys door de gang zijn gaan racen. Jeff was precies het tegenovergestelde van Dax. Jeff was vrolijk en maakte vaak grapjes, en als hij in de buurt was, was iedereen altijd aan het lachen. Dax was het duistere, serieuze type en keek bij elke situatie grondig de kat uit de boom.

Jeff. Waar zat hij? Was er iets ergs gebeurd? Dacht hij dat ik hem had laten stikken bij het kampvuur? Waarom besepte niemand dat ik weg was? Het maakte ook niet uit. Binnenkort had ik een manier waarop ik iedereen kon laten weten waar ik was. Binnenkort zou ik een telefoon hebben.

HOOFDSTUK 4

De omgeving was vaag, wazig. Het gevoel kwam me bekend voor, maar mijn hersenen konden niet bevatten wat er aan de hand was. Ik zat in een koude ruimte zonder deuren of ramen. Het was net een grote koelkast. Op het moment dat ik dat dacht, werden de muren glad van het ijs, de vloer net zo. Alles was bedekt met ijs. Ik begon zo hard te klappertanden dat het pijn deed. En toen werd ik omhuld door een muskusachtige geur. Alsof ik door Jeff werd omhelsd. En opeens was Jeff er ook, hij knuffelde me. De ijskamer verdween en maakte plaats voor een eindeloos groot groen veld. Wij stonden in het midden en klampten ons aan elkaar vast.

‘Ik vond jou ook altijd al leuk,’ fluisterde hij. ‘Ik weet niet waarom we er zo lang over hebben gedaan om het toe te geven.’

‘Omdat ik bang was,’ zei ik.

‘Waarvoor?’

Waar was ik bang voor? Iemand toestaan dichterbij te komen? Hem de macht geven om me pijn te doen? De controle te laten varen? Mogelijkheden doen lang niet zo veel pijn als de realiteit. Mogelijkheden zijn spannend en eindeloos. De realiteit is definitief. Dat had me altijd tegengehouden als het om Jeff ging; de gedachte dat het voorbij zou zijn wanneer ik zou uitspreken

wat ik voor hem voelde en hij niet hetzelfde voor mij voelde. Dan zou er geen ‘wat nou als...’ en ‘misschien dat...’ meer zijn, geen dromen meer.

Dromen. Dit was natuurlijk een droom. Gewoon een droom. Het was allemaal één grote droom. Ik moest maar eens wakker worden.

Mijn ogen schoten open. De zon scheen door de hoge ramen, verlichtten de zaal. Teleurstelling woog zwaar op mijn borst. Ik was dan wel aan het dromen geweest, maar dat ik opgesloten zat in de bibliotheek was geen droom. Ik zat er nog steeds. Nog steeds vast.

Met Dax. Hij lag niet meer op de vloer. Waar was hij heen?

Ik ging snel rechtop zitten en zag vlekken voor mijn ogen, de slaapzak gleed van mijn schouders terwijl ik mezelf ondersteunde. Zijn slaapzak. Hij had zijn slaapzak over me heen gelegd. Ik liet hem op de vloer glijden en keek hoe hij daar nutteloos lag. Onmiddellijk miste ik de warmte ervan al.

Het was acht uur en mijn maag trok samen van de honger. Niemand was me komen zoeken.

‘Heeft de slaapzak je beledigd?’

Ik slaakte een kreetje. Dax zat in een stoel aan de andere kant van de zaal, zijn benen voor zich uitgestrekt, enkels over elkaar geslagen. Hij droeg een spijkerbroek en een zwart shirt met lange mouwen. Zijn haar was vochtig en droogde golvend op. Langs zijn kaken was een schaduw van stoppels te zien. Hij hield een boek opengeslagen tegen zijn borst aan. De positie waarin hij zat – de ene schouder hing lager dan de andere – de schaduwen speelden op zijn gezicht en zorgden voor donkere vormen, het contrast van het rode boek tegen zijn zwarte shirt... ergens wilde ik dat ik mijn camera bij me had.

‘Je hoort meisjes niet te besluipen.’

‘Ik bewoog niet.’

‘Weet ik. Was een geintje. Ik zag je gewoon niet zitten. Dank je... voor de slaapzak.’ Er trok een rilling door me heen, die bewees dat ik hem eigenlijk nog steeds nodig had. ‘Ik... ik moet naar de wc.’

‘Te veel info.’

‘Ik zei het alleen maar... oké dan.’ Ik stond op, trok mijn linkerbroekspijp, die vannacht op de een of andere manier naar boven was gekropen, naar beneden en liep naar de toiletten. De wc-bril was koud en de spiegel bewees me

dat ik er slechter uitzag dan ik had gedacht. De mascara was aan beide kanten van mijn gezicht uitgelopen, waardoor mijn hazelnootbruine ogen nog donkerder dan normaal leken. Mijn haar, dat de vorige dag nog in perfecte golven had gezeten, was nu een grote klit, en drie dagen zonder gezichtsreiner zou de grootste uitbarsting van puistjes ooit veroorzaken. Ik draaide de kraan open, probeerde uit alle macht om de uitgelopen mascara weg te boenen en spoelde mijn mond met wat water.

Ik kamde mijn haar met mijn vingers tot het er acceptabel genoeg uitzag. Ik voelde nog steeds een pijnlijke spier in mijn nek door de rare houding waarin ik had geslapen, en mijn maag zou het me niet in dank afnemen als ik vandaag niet ergens wat te eten zou vinden. Ik was boos op mezelf omdat ik de vorige avond in slaap was gevallen, in plaats van het-vinden-van-Dax'-telefoon-plan door te zetten. Waarom deed hij er zo moeilijk over? Waarom maakte het hem eigenlijk zoveel uit dat mensen wisten dat wij hier waren? Had hij zich in de nesten gewerkt met justitie... alweer? Wat zou hij deze keer hebben gedaan? Ik wist niet eens zeker wat hij de eerste keer had gedaan. Er gingen geruchten dat hij een of andere gast in elkaar had geslagen. Het zou me niets verbazen als die geruchten waar bleken te zijn.

Ik rilde nog eens. Gisteravond was ik zo blij geweest met mijn outfit, een zeegroen, wijd uitlopend T-shirt, een mooi getailleerd jasje en een spijkerbroek. Maar toen we zaten te werken was het nog warm in de bibliotheek. Heet zelfs. Voor de honderdste keer wenste ik dat ik mijn jasje niet uit had gedaan en in mijn tas had gestopt. Wenste ik dat ik mijn tas niet in Jeffs kofferbak had gezet. Mijn tas. Als ik dié bij me had was dit hele gedoe voorbij geweest. Zelfs zonder mijn telefoon had ik dan alles bij me gehad om het weekend door te komen.

Er moest hier toch ergens eten zijn. De bibliotheekmedewerkers moesten ook lunchen. Een koffiekamer misschien? Op de tweede verdieping vond ik iets, een keuken. Er stond niet alleen een koelkast, maar er waren ook twee verkoopautomaten, eentje voor frisdrank en eentje voor tussendoortjes. Eigenlijk waren ze best gemeen, pronkend met hun voedsel zonder dat ik erbij kon. Ik gaf een trap tegen de frisdrankautomaat toen ik erlangs liep, en overwoog om er eentje te pakken proberen te krijgen door het grote gat

onderaan, maar veegde die gedachte direct weer van tafel. Op internet had ik eens een verhaal gelezen over een jongen die gered moest worden door de brandweer, omdat hij met zijn arm klem was komen te zitten in een verkoopautomaat.

De koelkast zat, in tegenstelling tot alle andere dingen in de bibliotheek, niet op slot. Het was zo'n enorme cateringkoelkast. Ik was een beetje vergeten dat er ook weleens bruiloften en andere evenementen in de bibliotheek plaatsvonden. Eigenlijk was het een prachtig groot gebouw dat mijn gevangenis was geworden. Hoopvol opende ik een van de deuren. Op een plank in het midden stond een puntje van een vierkante taart. Ik vroeg me af waarom iemand het zou willen bewaren, zo klein was het. Maar later zou ik het dankbaar opeten.

Achter de volgende zilverkleurige koelkastdeur stond een doorzichtig Tupperware-bakje met ondefinieerbaar eten, maar ik zag donkere stukjes schimmel aan de randen kleven. Daarnaast stonden nog twee papieren zakjes met onbekende inhoud. Ik pakte het eerste zakje, waarop met een fineliner **BLIJF VAN M'N ETEN AF** stond geschreven, en keek wat erin zat: een appel en yoghurt, die een week over datum was. Door de waarschuwing op het zakje had ik op iets gehoopt wat het stelen meer waard was. Ik pakte de appel en liet de yoghurt voor later staan. In het andere zakje zat nog een Tupperware-bakje en een blikje fris. Voorzichtig haalde ik het plastic bakje eruit en langzaam tilde ik het deksel op. Geen schimmel, maar ik kon ook niet zien wat het was. Pasta? Groente? Eraan ruiken hielp niet. Dit bewaarde ik voor later. Ik pakte het blikje fris en liet de rest staan.

In de keukenkastjes vond ik koffiekopjes, en ik verdeelde de frisdrank over twee kopjes. In de lades lag geen echt bestek, maar ik vond een plastic mesje. Dat brak direct in tweeën toen ik de appel doormidden probeerde te snijden. Ik zou wel gewoon de helft opeten en hoopte maar dat Dax geen smetvrees had.

Ik waste de appel dertig seconden lang met warm water en nam een hap. Niets had ooit lekkerder gesmaakt. In een hoekje van een la vond ik wat servetjes en nadat ik mijn helft had opgegeten wikkelde ik de andere helft in een servetje, pakte de koffiekopjes op en liep de trap af naar Dax.